

In the aftermath of a recurring nightmarish experience, I would like to outline the horrors of ward 30 at the "Teaching" hospital at Kandy, Sri Lanka, where I was an inpatient from 8th to 12th July. It was imperative that regardless of affluence, all endure the conditions I will now describe, since private hospitals in Kandy lack sophisticated medical equipment.

A cardinal principle in a hospital is that it should not cause harm to a patient, especially through neglect. It was shocking to observe invasive procedures ranging from insertion of a cannula, catheter for drainage to intravenous medication are conducted almost casually and often aggressively with scant regard for patient health or comfort.

Most patients are quite weak on arrival, and therefore susceptible to infection, often with antibiotic resistant germs that grow in areas that are never properly cleaned, with medical staff, nursing and allied staff normatively ignoring the squalor and filth and seemingly narrowly focussing on routine procedural operations.

In the apparent absence of publicly available data on rates of in-house infection, and a lack of standardised methodology or proper surveillance, patients seem to be se-

Lasantha Pethiyagoda

verely compromised and at the mercy of their "destiny" when in hospital. Most patients seem resigned to this fate, considering that the "free" service they get automatically restrict them to an obligatory passive submission.

A considerable percentage of patients were observed to be wheezing and coughing, bringing up phlegm which is invariably emptied into open containers kept by their bedside. The stench itself was nauseating as beds are arranged less than a metre apart, most beds with frayed rexine-covered mattresses and paint peeled rusty frames themselves being about a metre wide.

The mostly weak and apathetic patients always hold on to other patients' bed rails to proceed to and from the abhorrently dis-

gusting squat toilets which have gaping cracks and holes along the bowl walls with highly visible faecal matter sloshing with water. The lower skirting of walls of toilets have layers of deposits in different shades of brown that are never dislodged by cleaners hosing them down.

The beds, walls, furniture or other fixtures are never wiped down with a detergent or disinfectant. Only floors are washed with buckets of water once a week, and merely swept on other days, with germ-laden dust resettling on beds, patient food receptacles and clothes.

The cracked cement floor is pockmarked with holes and indents, obviously harbouring multitudes of pathogens. No microbiology staff were sighted taking swabs of cultures. No infection control audit could possibly be conducted. Large open garbage bins near the wash basins and latrines are overturned by scavenging dogs that seem to have unhindered access.

Hence, putrefying food remnants, discarded dressings, vomit bags and fruit peels are strewn on the constantly wet floors, where leaking taps, blocked and overflowing wash basins spill to the floor. No colour-coded waste containers are evident. It seems as if bodily fluids, festering dressings and used medical supplies are all disposed in one lot.

Mice regularly tentatively scoot across the aisles with no apparent inhibitions and disappear into holes and crevices. Scavenging crows regularly pick scraps of blood-stained dressings and discarded food matter in and around the dark, slimy and broken open drains to feast on them atop convenient ledges nearby.

Antibiotics seem to be administered almost normatively, regardless of consequences to individuals' condition or immune capabilities. No pain management protocols seem to be practiced. Several patients kept up a steady and pathetic ritual of groaning,

HORRORS OF WARD 30 AT TEACHING HOSPITAL KANDY

swearing or screaming in agony, the disturbance highlighted at night under the stark fluorescent lights that flicker on and off almost as if designed to create an environment of misery and desperation among all patients.

Loud and domineering attendants in long white overall aprons challenge the patients who seem to groan loudest, and threaten them with being punished, tied to their bed rails or some other abhorred torture perpetrated on them, rather than being reassured, pacified or sedated as necessary.

Ventilation to reduce airborne infections and circulate breathable air, consist of one or two fans operated at random from a loose and tattered caving fabric ceiling with multiple layers of darkened dust and cobwebs that seem to have been untouched for years.

In the early hours of the pre-dawn, hawkers with breakfast foods for sale announce their wares carrying their cargo in plastic bags or suspended on their arms. Food is dispensed with bare hands and money is also exchanged in the same manner. Sometime later, a trolley with buckets of sloppy gruel and starches is trundled down to a vacant area and a hospital worker portions it out with long-handled coconut-shell spoons to the patients who quietly gather around him,

holding out their plastic or metal plates in abject supplication.

Patients are routinely transferred from beds to other beds or positions under other patients' beds at very short notice, and within a matter of minutes of the order to relocate, a strident nurse or attendant loudly admonishes the patient for being untimely with compliance, thus adding insult to the already demeaning treatment.

In the grossly overcrowded conditions with some patients sitting on visitor stools while they wait for a chance to lie down, patients on beds are asked to make room in their already very narrow bed for other patients to sit beside them while a bed or floor area is found. The whole operation of the ward seems to undermine the basic respect that any human being is owed as citizens by the state.

Observing this nightmare first-hand, I was constantly reminded of movies of Adolf Hitler's Nazi concentration camps where emaciated and zombie-like prisoners are stripped of their self-dignity and their right to compassion and care are trampled at will. Those responsible for perpetuation of this despicable state should be forced to endure these conditions first-hand so that otherwise wasted public funds could be utilised more compassionately and considerately.

රැකියාවක් සොයන ඔබට

සාමාන්‍ය සමාජ සේවකයන්

කොළඹ විශ්ව විද්‍යාලයේ විද්‍යාර්ථිකයන්ගේ විකේටරයානු සංගමය රැකියා අපේක්ෂකයන් සඳහාම සංවිධානය කරනු ලබන වැඩමුළුවක් සම්බන්ධව එම සංගමයේ සභාපති සාලිය වීර-ධේනාති මහතා සන්නය වෙත මෙය අදහස් දැක්වුව.

මෙයට වසර පහකට පමණ පෙර ඇරඹුන කොළඹ විශ්ව විද්‍යාලය විද්‍යාර්ථිකයන්ගේ විකේටරයානු සංගමය එහි සාමාජික සාමාජිකාවන්ගේ, කොළඹ විශ්ව විද්‍යාලයේ වර්තමාන සිසු සිසුවියන්ගේ මෙන්ම මෙල්බර්න් වාසි ශ්‍රී ලාංකිකයන්ගේ අති වැඩිය වෙනුවෙන් බොහෝ කාර්ය භාරයක් මේ වන විට සිදුකරමින් පවතිනවා.

මෙහිදී විශේෂයෙන්ම ආර්ථික අපහසුතා ඇති කොළඹ විශ්ව විද්‍යාලය වර්තමාන සිසු සිසුවියන් සඳහා ශිෂ්ට චරිතය, ඔවුන්ගේ අධ්‍යාපනය සම්බන්ධව ව්‍යාපෘති සඳහා ආධාර කිරීම, පුස්තකාල සඳහා පොත් පරිත්‍යාග කිරීම වැනි කටයුතු සඳහන් කරන පුද්ගලයන්.

ඔබ සංගමය මෙවැනි වැඩමුළුවක් රැකියා අපේක්ෂකයන් සඳහා සංවිධානය කළේ ඇයි?
වසර ගණනාවක් තිස්සේ අප සංගමය වෙත වරින් වර ලැබුණු ඉල්ලීම් පදනම් කරගෙන මෙන්ම අප මේ රටට සාක්ෂිමානු වූ කාලයේ අපට සුලභව

ලැබුණු මෙවන් පහසුකම් අද ඔස්ට්‍රේලියාවට මුලින්ම පැමිණෙන අයට නොලැබීමත්, ලැබුණත් ඒ සඳහා යම් මුදලක් වැයකිරීමට සිදුවීමත්, ඒ වගම සමාජමය වර්තමාන ඇති මෙන්ම කාලීන අවශ්‍යතාවක් සම්පූර්ණ කිරීමත් සහ කරුණු පදනම් කරගෙනම අප සංගමය මෙවන් පුද්ගලයන් වැඩමුළුවක් සංවිධානය කිරීමට සැලසුම් කළේ.

මෙම වැඩමුළුවට සහභාගී වන රැකියා අපේක්ෂකයන්ට ලබාගත හැකි වාසි මොනවාද?
රැකියා අපේක්ෂකයන්ට ඔවුන්ගේ රැකියා අයදුම් පත ඔස්ට්‍රේලියාවට සුදුසු ආකාරයට සකස් කරගැනීම, විශ්වාසයෙන් යුතුව සම්මුඛ පරීක්ෂණයකට මුහුණ දෙන ආකාරය, රැකියා සඳහා බඳවා ගැනීමේ ආයතන සමඟ කරනු ලබන ආකාරය වැනි බොහෝ වැදගත් දේ මෙම වැඩමුළුවේදී පුළුල් ලෙස සාකච්චාවට බඳුන් වුවවා.

මෙහිදී ඉතාමත් වැදගත් සාධකය වන්නේ මෙම වැඩමුළුවේ මෙහෙයවීම සඳහා ඔස්ට්‍රේලියාවේ ප්‍රමුඛ රැකියා බඳවා ගැනීමේ ආයතන තුනක නියෝජිතයන් අප සමඟ අත්වැල් බැඳ ගන්නවා.

ඒවගේම ප්‍රධාන සාමාජික සාමාන්‍යාධිකාරී වරයාද ද මෙම අවස්ථාවට එක්වනවා. ඒ මගින් මෙම වැඩමුළුවට සහභාගීවන රැකියා අපේක්ෂකයන්ට අවස්ථාව ලැබෙනවා ආයතනයක් රැකියා අපේක්ෂකයන්ගේ බලාපොරොත්තු වන කාරණයක් පිළිබඳ හොඳ අවබෝධයක් ලබා ගැනීමට. ඒ වාගම තමන්ට රැකියාවක් සොයාගැනීම පිළිබඳව පැහැදිලි කර ගැනීමට පුද්ගලයන් වැදීමට

මුදල්ලක් සමඟ මුහුණට මුහුණලා කෙරෙන සාකච්චාවක් තුළින් විසඳා ගැනීමට හැකියාව රැකියා අපේක්ෂකයන්ට අවස්ථාව ලැබෙනවා.

මෙම වැඩමුළුවට සඳහා අය කිරීමක් කරනු ලබනවාද? ඒ වගේම මෙයට සහභාගී විය හැක්කේ කොළඹ විශ්ව විද්‍යාලය ආදී සිසු සිසුවියන්ට පමණක්? මේ සඳහා පෙර ලියා පදිංචියක් අවශ්‍යද?

ඒවගේම මෙම වැඩමුළුවට සඳහා රැකියාවක් අපේක්ෂා කරන ඕනෑම අයෙකුට සහභාගී වීමේ හැකියාව තිබෙනවා. එය සෑමවිටම විවෘතයි. ඒ වගේම මෙම වැඩමුළුවට සඳහා සහභාගී වීමට සෑමවිටම රැකියා අපේක්ෂකයන් පහත සඳහන් දුර තනන අංක අමතා පෙර ලියා පදිංචි වීමක් සිදුකළ යුතු වෙනවා.

මෙම වැඩමුළුවට පැවැත්වෙන දිනය, වේලාව, ස්ථානය වගේම විමසීම් කළයුතු දුර කථන අංකයන් සඳහන් කළොත් .

මව්, 2015 සැප්තැම්බර් මස 12 වන සෙනසුරාදා දැරුණ 9.00 සිට 3.00 දක්වා
නො 6, Mount Street "Glen Weverley ys , Mount Street Neighbourhood House , ශ්‍රී ලාංකිකයන්ගේ සභාපති සාලිය වීර-ධේනාති මහතා සන්නය වෙත මෙම වැඩමුළුව පිළිබඳව විමසීම සහ ලියාපදිංචි වීම සඳහා පහත දුරකථන අංක අමතන්න. සාලිය 0423024583 අංකයට 0401009091

කොළඹ විශ්ව විද්‍යාලය විද්‍යාර්ථිකයන්ගේ විකේටරයානු සංගමයට එහි ගරු සභාපති ලෙස ඔබටත්, ඔබ සංවිධානය කර ඇති මෙම මහල කටයුතුන් අතිශයින් සාර්ථක වේවා යයි සන්නය ප්‍රාර්ථනා කරනවා.